

Nederlandse progressieve muziekscène is zo etnocentrisch als de pest.

Op de een of andere manier zit er een taboe op het benoemen van een buitenlands beestje bij zijn naam. Waarom mag muziek niet gewoon Desi Beats, Asian Flava's, Turkse Hip Hop, Mbalach of Soca genoemd worden? Is men diep van binnen nog steeds bang om voor sociaal maatschappelijk verantwoord uitgemaakt te worden en is men niet gewoon bang om voor niet cool uitgemaakt te worden? Nee, we benoemen het nog steeds met dat met geitenwollensokken en fladderende hippies geassocieerde woord wereldmuziek, of de nieuwe variant World Dance. Schaamte is het. AArgh! Als wereldmuziek überhaupt bestaat is DJ Tiësto, Kane, Wibi Soerjadi, Frans Bauer en The Red Nose district dat ook. Alle onbekende verschillende muziekscènes en bijbehorende stijlen worden niet gewoon bij hun naam genoemd. Men flikkert alles op een grijze buitenlandse hoop. Mij interesseert dit omdat ik in de muziek mijn buik volg en niet mijn hoofd. Dat hoofd bepaalt namelijk wat cool is en wat niet. Het hoofd wordt geleid door het gros van de alles overspoelende media dat ons in groepjes achter trends aan laat rennen. Tja, wat wil je, het gros van de Nederlanders danst vanuit hun hoofd, niet vanuit hun lijf. Gelukkig is bijvoorbeeld Manu Chao geslaagd uit het wurgende popmediastramien te blijven. Dit door wars te zijn van de vragen van het gros van de westerse popjournalisten die nog steeds een denkbeeldige Fender om hun nek hebben hangen of nog steeds zo gek zijn van die ene moderne dance act die NU de trend zet.

Manu Chao is nu populair. En Que Pasa in de Melkweg mag bestaan! Dus allemaal erheen en uit je plaat op Brasil 'n Bass, Patchanka, Californische Latino Urban, Cumbia's, Dance Hall, Reggaeton, Merengue en andere Salsa. Dit alles vermengd met westerse Urban. Sinds 2 jaar al is elke donderdagavond de Oude Zaal (en soms ook de Max) een drukbezocht en vaak uitverkocht broeinest en feestje met alle oude en nieuwe stijlen uit het voornamelijk Spaans- en Portugeestalige taalgebied van de wereld. En that's mucho! Weg met die hokjes. Zowat elke week treedt er ook een band uit deze contreien op. Melkweg's John van Luyn initieerde QP en verbond DJ Eduardo en Rodrigo als resident aan deze avond. DJ Eduardo draait echt elke week, is flink doorgewinterd en levert door zijn muziek een frisse kijk op Nederlandse scène omdat hij gewend is naar zichzelf en zijn eigen cultuur te kijken. Met Amsterdam als thuisbasis heeft hij de helft van zijn leven in Midden -en Zuid-Amerika doorgebracht en is hij en zijn publiek een levend bewijs dat de wereld wat muziek betreft weer kleiner en gezelliger word. Verhoudingsgewijs word de wereld weer wat meer geruraliseerd en regeert poen wat minder. Leve Internet! Globalisering heeft toch nog zijn voordelen. In een gesprek met DJ Eduardo over Que Pasa blijkt dat hij en zijn collega DJ Rodrigo een vette aanwinst voor het uitgaanscircuit zijn. Zij zijn pas écht urban en vertegenwoordigen een grote achterban die als het ware tevoorschijn komt uit de Nederlandse uitgaanscultuur. Het leeft, pompt en zuigt. Een beetje vreemd, en lekker.

